

DIUMENGE 13 DURANT L'ANY C

La taula de la paraula

Aprofundir aquest text

Molt alleugerat pels redactors del leccionari dominical, aquest relat de vocació no a deixat de conservar el gran MOVIMENT que l'anima de cap a cap.

+ A la crida de Déu, que es manifesta per la veu d'Elies,

+ fa ressò la resposta d'Eliseu, que ho deixa tot per anar-se'n amb el profeta.

El MARC DE LA CRIDA no és altre que la vida quotidiana:

- Moisès (Ex 3, 1), David (Sam 16, 11) i Amós (Am 7, 14) guardaven els seus ramats. Gedeó batia el blat (Gt 6, 11), Samuel dormia (1Sam 3, 11), Saul venia del camp amb els seus bous (1Sam 11, 5). Simó i Andreu pescaven (Mc 1, 16)
- Eliseu, que pertany a una família de propietaris terratinents, està a punt de llaurar el seu camp quan passa el profeta Elies i que sent per mitjà d'ell la crida del Senyor.
-
- DOS GESTOS simbolitzaran la iniciativa de Déu i la resposta d'Eliseu. Dos gestos que ens poden sorprendre, però que són molt arrelats en la cultura del seu temps.

- Hi ha primer el gest d'Elies tirant el seu mantell cap Eliseu: és el signe, en aquella època, d'una presa de possessió implicant la transmissió d'una gràcia especial; és per Eliseu, el signe de la participació en la missió profètica d'Elies. *Llençant el seu mantell sobre les espatlles del seu deixeble*, explica L. Monloubou, *Elies comunica a Eliseu la seva missió, el seu poder, les seves prerrogatives. Aquest mantell no està dotat... d'una força extraordinària, de la que Eliseu es recordarà en temps oportú? (2 Reis 12, 14)*
- Després i ha el gest d'Eliseu: per a manifestar que rompia amb el seu passat, immola el seu parell de bous, els fa coure amb la llenya del jou en un sacrifici de comunió al que convida els seus amics i familiars. *Bous i jous, símbols de la vida que menava Eliseu fins aquell moment, són les ofrenes del sacrifici, i la "gent" mengen la carn immolada, en signe d'unió estreta i definitiva amb aquell que no els deixa tan com a company per a retrobar-lo com a profeta.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR es prendrà temps per a preparar-se a proclamar aquest relat molt viu i molt suggestiu:

- La MISSIÓ D'ELIES: El Senyor havia dit.... Una frase que situa els tres personatges de l'acció:
 - + el Senyor, que té la iniciativa de la crida,
 - + el profeta Elies, que és enviat,
 - + Eliseu, fill de C., a qui té l'encàrrec de consagrar com a profeta per succeir-lo.
- La CRIDA LLENÇADA PER ELIES: **19** *Elies se'n va anar a trobar Eliseu, fill de Xafat*
 - + en ple cor d'una vida humana: *Eliseu havia de llaurar dotze joves de terra i ara llaurava la darrera* - insisteix el relat...
 - + el relat simbòlic: *Elies passà pel seu costat i li va tirar el seu mantell al damunt*

- La RESPOSTA D'ELISEU:

+ la seva ruptura amb el passat, simbolitzat pel sacrifici del seu parell de bous, *va agafar la parella de bous, els immolà i, amb el jou per llenya, en va bullir la carn*

+ i la seva partida definitiva: *Després va seguir Elies i es quedà al seu servei.*

SALM 15

Aquest salm 15 és la pregària d'un creient que, fins i tot enmig de les dificultats i proves, posa en Déu una confiança immensa : *ningú com tu no em fa feliç.»*

Pregant-lo, l'Església hi escolta la pregària de Crist mateix posant el seu destí en les mans del Pare: *fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu caure a la fossa el qui us estima.* Avui som convidats a entrar en la pregària de Jesús i a fer-nos disponibles a respondre, sense mirar arrere, a la crida que ens Senyor ens llença.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Durant tres diumenges seguits, el leccionari dominical ens proposa una lectura d'alguns passatges de la carta als Gàlates.

Amb la major fermesa, Pau respon als predicadors que, es refereixen a Jaume i a la comunitat de Jerusalem, i que han pertorbat les esglésies de Galàcia: aquests afirmen que, l'Apòstol els ha anunciat un Evangeli amb rebaixes ja que no ha imposat als pagans que es convertien a la fe cristiana ni els ritus ni les pràctiques del judaisme, especialment la circumcisió que n'és el símbol.

Pau recorda aquí que, si ells *Crist els ha alliberat* en el seu baptisme, no és tornar arrere i recaure en l'esclavatge:

- Que es tracti de l'esclavatge d'una *religió mal compresa* que tanca en un corsé legalista i dóna al creient la il·lusió de que es pot salvar a si mateix, que pot realitzar pels seus propis mitjans el que no pot més que rebre per gràcia.
- Ja es tracti de l'esclavatge de la "carn", el vell món pagà, sempre disposat a renéixer en cadascun, i que fa de la llibertat una excusa, un pretext per satisfer el seu egoisme. Lliures ho són per vocació, i un ho esdevé estimant, *per l'amor, feu-vos servents els uns dels altres* baix el guiatge de l'Esperit, en Església.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector es fixarà en les TRES PARTS d'aquest text perquè serveixi per una millor proclamació:

- L'AFIRMACIÓ INICIAL de la llibertat cristiana:

+ Germans, *Crist ens ha alliberat*
+ perquè siguem lliures.

EL DESENVOLUPAMENT del pensament de Pau:

+ juga amb la doble oposició

- *Esclavatge/ llibertat*

- *Carn / Esperit;*

+ Designa en l'amor al proïsme i el servei fraternal la perfecció de *tota la Llei*:

per l'amor, feu-vos servents els uns dels altres.

un sol precepte: Estima els altres com a tu mateix.

La seva CONCLUSIÓ

+ *comportau-vos d'acord amb l'Esperit i no satisfareu els desigs terrenals. 17 Perquè els desigs terrenals són contraris a l'Esperit, i l'Esperit és contrari als desigs terrenals...*

+ *si us deixeu guiar per l'Esperit no esteu sota la Llei*

COMENTARIS A L'EVANGELI

El camí de Jesús...

Després de la confessió de fe de Pere i del primer anunci de la passió, Lluc ha relatat la Transfiguració a dalt de la muntanya, al voltant de vuit dies després d'haver pronunciat aquestes paraules (9, 28-36, la curació de l'infant epilèptic, l'endemà, quan ells baixaren de la muntanya (9, 37 – 43a), i el segon anunci de la Passió (9, 43b – 50).

- Amb una fórmula molt plena i solemne, l'Evangelí introdueix ara la segona part del seu Evangelí, la més llarga ja que durarà 10 capítols: el gran viatge de Jesús vers Jerusalem.

+ *Quan es complien els dies ...* No és una banal anotació cronològica, sinó una expressió altament simbòlica: Lluc ja l'ha utilitzat 7 vegades en els seus capítols 1 i 2 per a senyalar la realització de les promeses divines.

... *en què Jesús havia de ser endut al cel*, aquest "ser endut" de Jesús, que Lluc evocarà tres vegades en els Fets dels Apòstols, designa a la vegada la seva passió, la seva mort, la seva resurrecció i la seva ascensió. En la traducció grega dels LXX, la mateixa paraula és emprada per a designar l'emportar davant seu -se, d'Elies en un carro de foc (2 Reis 2, 9-11), aquest mateix Elies que havia llençat el seu mantell sobre Eliseu en signe de vocació, de crida (primera lectura).

... *Jesús resolgué (emprengué amb coratge) de fer camí cap a Jerusalem*: literalment: *endurí elm seu rostre*, com el Servent de Déu d'Isaïes 50, 7: *El Senyor ve en ajut meu: per açò no em sent dels ultratges, per açò par la cara com una roca (pedra)*. Per a ser endut al Pare, Jesús, el Servent de Déu anunciat pel profeta, primer ha de passar pel sofriment i la mort.

Els missatgers que Jesús envia davant seu *per preparar la seva arribada*, com uns nous Joan Baptista, xoquen amb la viva oposició d'un poble de Samaria: *Però no el volgueren acollir, perquè ell s'encaminava a Jerusalem. Els samaritans explica la Bíblia de Jerusalem, sempre mal disposats envers els jueus, es devien mostrar especialment hostils al davant de pelegrins de Jerusalem. Aquest evitaven normalment el seu territori.*

+ Referint-se a l'exemple d'Elies (2 Reis 1, 10-12), que avia ordenat al foc del cel consumir els soldats enviats pel rei Ocosies, Jaume i Joan suggereixen ordenar, *¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?*

+ *Però Jesús es va girar i els renyà. El pla de Déu, tan el ministeri de Jesús com el dels apòstols i de l'Església – comenta F. Bovon- es realitza no per la violència, sinó per la feblesa, és a dir per*

l'acceptació del fracàs, del sofriment, de la finitud. Aquesta submissió es mostra finalment ser una força, ja que correspon a la voluntat de Déu. És a aquesta força que Jesús poa per oposar-se al projecte temptador dels seus deixebles (...).

Samaritans i deixebles es situen en el terreny de la violència i de la venjança: el Pare i el Fill en el de la persuasió i el del sofriment, del diàleg i del perdó. Davant de l'estratègia de Déu, rei que renuncia a matar els seus adversaris, els actors humans desitgen recórrer al poder diví al que precisament el Fill de Déu està a punt de renunciar. Pel que fa a l'estratègia divina, s'imposa amb el temps, perquè l'actitud de Jesús es convertirà en exemplar (L'Evangile selon saint Luc 9, 51-14, 35, p. 33-34 i 35).

+ I continua Lluc: *I se n'anaren en un altre poble.*

.... camí dels seus deixebles:

Les tres petites escenes que s'hi encadenen recorden les exigències de Jesús envers aquells que el segueixen. Esteim al cor del camí; un encís banal en aparença, però que per Lluc, té una importància decisiva, ja que *expressa no solament l'itinerari històric de Jesús cap a la passió, sinó el camí que condueix a la vida, l'existència cristiana en la seva plenitud, la seva obediència i els seus sofriments, el missatge cristià en la seva veritat concreta (F. B. O. C. P. 40)*

- La primera escena és conforme als usos i costums del judaisme de l'època en que, el deixeble, havent elegit el seu rabí, no el seguia més que durant el temps de la seva formació.

L'home que es present a Jesús declara sense embuts: --Et seguiré arreu on vagis.

Diferenciant-se dels altres rabins, Jesús li revela quines profundes ruptures exigeix el seu seguiment. El fill de l'home és un viatger, un sense casa--- Per tant poderós i senyorial, no té on reposar el cap. No està privat de seguretat, sinó que la seva seguretat resideix no en una protecció material o humana, sinó en l'amor i l'autoritat de Déu... Aquesta sort incerta... els cristians la comparteixen al seu torn... el candidat entusiasta que promet monts i meravelles encara no ha patit el xoc de la desestabilització necessària, conclou aquest autor.

En el segon relat, Jesús té la iniciativa: *--Segueix-me*, digué a un. Però, com que aquest home acaba de perdre son pare, demana una dilació necessària per a realitzar el cerimonial dels funerals. En una frase lapidària, Jesús, jugant amb el sentit literal i el sentit figurat de la paraula "mort", el convida a subordinar-ho tot a la urgència de l'anunci de la Bona Nova: *--Deixa que els morts enterrin els seus morts; tu vés i anuncia el Regne de Déu.* Dit d'altra manera: deixa que els morts espirituals, els qui refusen Jesús i la seva Bona Nova del regne, enterrar els seus propis morts!

La tercera escena, finalment, recorda el relat de la vocació d'Eliseu que havia demanat a Elies l'autorització per anar a abraçar son pare i sa mare *deixa'm anar a dir adéu als de casa meva*, declara a Jesús. Ell el convida a rompre amb el seu passat i, sense mirar arrere, a entregar-se totalment a la proclamació del regne de Déu. Decidir seguir Jesús no és solament el fruit d'un entusiasme de cop; sinó que exigeix que es decideixi de manera resolta.

La resposta de Jesús – comenta F. Bovon- s'adreça a aquest home i per sobre d'ell als altres cridats. L'idea central és aquesta: aquell que mira arrere, cap el treball ja fet, i no cap avant vers el que resta a fer, no fa bé el seu solc. No va dret cap el final... Des de temps, la tradició bíblica fugitava el mirar enrere, aquesta temptació que creu sostenir-se sobre sòlid que es coneix (per ex. Les olles de carn d'Egipte) , i la manca de confiança, de fe, en vistes del béns no assegurats que s'espera. Només és propi i adaptat al regne, aquell que, com un llaurador, es concentra en una sola i única tasca, un sol i únic objectiu (o. C. Pàgina 42)